

29 iunie – 5 iulie

Creația lui Dumnezeu

Textul de memorat: „Cine asuprește pe sărac batjocorește pe Ziditorul său, dar cine are milă de cel lipsit cinstește pe Ziditorul său” (Proverbele 14:31)

Ai încercat vreodată să creezi ceva, poate un obiect de artă, ceva realizat manual, poate un fel de mâncare sau ai inventat ceva, iar persoana căreia i l-ai dăruit a stricat sau respins darul tău? Dacă da, poate că înțelegi puțin din ce a simțit Dumnezeu când a creat această lume și a dat viață ființelor omenești, doar ca apoi să vadă cum ceea ce a creat este distrus de păcat.

Biblia spune că lumea a fost creată cu grijă, că totul era „foarte bun”. În relatarea din Geneza 1 și 2, putem vedea ce a simțit Dumnezeu față de ceea ce crease. Acesta este contextul în care ar trebui să citim despre căderea omului în păcat din Geneza 3 și despre ce a fost în inima lui Dumnezeu când a mers la omul pe care îl crease.

Ulucitor, însă lumea noastră continuă să fie iubită de Dumnezeu, în ciuda mileniilor de păcat, violență, nedreptate și răzvrătire fățișă. Chiar mai uimitor este faptul că Dumnezeu a pus în acțiune planul Său pentru răscumpărarea și re-crearea lumii în care ne-a încredințat nouă, celor credincioși, o parte de îndeplinit în planurile Sale mărețe. Da, noi suntem destinatarii harului Său, dar, din acest har pe care l-am primit, ne-a fost dată și o lucrare pe care să o facem ca împreună-lucrători cu Domnul nostru. Ce responsabilitate solemnă și sfântă!

Duminică, 30 iunie – Lumea creată, o licărire a slavei lui Dumnezeu

Această lume și tot ce are viață în ea, viața noastră și tot ce facem cu ea, viețile tuturor celor din jurul nostru și modul în care interacționăm cu ei, viața însăși și cât de bine este trăită - toate acestea încep cu Dumnezeu: „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28).

Relatarea biblică începe așa: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Faptul că El a rostit un cuvânt și ce a spus a luat ființă ne îndreaptă atenția spre o putere și un proces pe care noi nu putem să le înțelegem.

Și totuși, Dumnezeu nu a creat de la distanță, ci a fost implicat personal, în special când l-a creat pe primul om (vezi Geneza 2:7).

1. Ce lucruri importante ne spune despre Dumnezeu relatarea despre crearea omului? Ce lucruri importante ne spune despre oameni? Geneza 1:26-31

S-a afirmat că putem afla multe despre Dumnezeu, privind lucrurile create de El și văzând în ele licăriri ale caracterului Creatorului. Dar putem vedea licăriri ale modului în care Dumnezeu a creat lumea și dacă examinăm înțelegerea pe care o avem cu privire la Dumnezeu. De exemplu, dacă El este un Dumnezeu al ordinii, e de așteptat să găsim ordine în creația Sa. Sau, dacă noi credem că este un Dumnezeu al creativității, nu ar trebui să fim surprinși când găsim nenumărate dovezi ale creativității Sale în lumea pe care a făcut-o.

Tot așa, noi credem că El este un Dumnezeu al relațiilor și vedem că relațiile sunt un element esențial în modul în care Dumnezeu a alcătuit lumea. El a creat fiecare element din această lume în relație cu celelalte. El a creat animalele în armonie relațională. El a creat ființele în relație cu El însuși, unele cu altele și cu restul creației.

Deși, în multe aspecte, înțelegerea noastră despre Dumnezeu este limitată, ceea ce descoperim despre caracterul Său ar trebui să fie un indiciu despre cum ar trebui să fie lumea.

Poți înțelege lumea mai bine dacă o privești ca pe o reflecție a caracterului lui Dumnezeu, chiar și așa distrusă de păcat?

Luni, 1 iulie – O lume desăvârșită

Este ușor să ni se facă dor de Eden. Când citim scurta descriere a grădinii pe care Dumnezeu a creat-o ca să fie căminul primilor oameni, în inimile noastre se aprinde un licăr de dor. Poate nu înțelegem cum ar funcționa o astfel de lume, dar simțim că am vrea să experimentăm.

Se pare că Dumnezeu a avut un simțământ de satisfacție și desăvârșire: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune” (Geneza 1:31). Dumnezeu a creat ceva frumos, dar și funcțional. Designul era splendid, atât ca formă, cât și ca aspect practic. Era plin de viață și culoare, dar, totodată, nu îi lipsea nimic pentru ca viața să fie înfloritoare. De aceea, nu este surprinzător faptul că Dumnezeu S-a oprit să privească la lumea pe care El o făcuse și care era „foarte bună”.

2. Citește Geneza 1. Ce crezi că vrea să spună prin repetarea afirmației „iată că erau foarte bune”? (vers. 4,10,18,25 și 31)

Deși Biblia a fost scrisă după căderea omului în păcat, găsim în ea multe pasaje care vorbesc despre lucrurile minunate din natură, ca, de exemplu, Iov 38 - 41 și Psalmul 148. Să ținem cont că aceste pasaje nu descriu lumea de dinainte de căderea în păcat, așa cum era când a fost creată, ci folosesc timpul prezent când vorbesc despre elemente din natură pentru care este încă evident acel calificativ inițial dat de Dumnezeu: „foarte bune”.

Și Domnul Isus a dat exemple din lumea naturală despre bunătatea și grija lui Dumnezeu (Matei 6:26,28-30), îndemnându-ne să ne încredem în El și să apreciem darurile simple și minunate din jurul nostru. Dacă deschidem ochii și privim la minunile din natură, putem înțelege că suntem beneficiarii unor daruri minunate din partea Creatorului. Ca răspuns, noi ar trebui ca, și în încercări, să fim recunoscători, mulțumitori și supuși față de Dătătorul vieții.

Ca adventiști de ziua a șaptea, care prețuiesc lumea creată de Dumnezeu și așteaptă împărăția Sa, ar trebui să ne dăm seama că frumusețile, binele și bucuriile pe le vedem și le simțim în lume sunt licăriri din ceea ce a fost lumea noastră cândva și ce va fi din nou.

Ce apreciezi în mod special din minunile creației? În viața ta zilnică, cum Îl poți cunoaște mai bine pe Domnul prin minunile lumii naturale?

Mărti, 2 iulie – Administratori ai planetei Pământ

Conform Bibliei, Edenul și Pământul nou creat erau locuri pline de bogății, create pentru ca viața să înflorească și, în special, pentru desfătarea omului.

Dar Dumnezeu le-a dat primilor noștri părinți - și nouă, tuturor celor care am venit după ei - un rol în creațiunea Sa. Este evident - și nu doar din felul în care au fost creați - că Adam și Eva urmau să aibă un statut special în noua lume.

Prima misiune a lui Adam a fost să le dea nume tuturor animalelor și păsărilor (Geneza 2:19). Apoi a primit un alt rol, o binecuvântare din partea lui Dumnezeu: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ»” (Geneza 1:28).

3. Citește și compară Geneza 1:28 și 2:15. Cum ai caracteriza „fișa postului” pentru om într-o propoziție sau două?

Prea adesea în istoria creștină, textul din Geneza 1:28 a fost folosit de unii ca permisiune de a exploata lumea naturală, chiar până la punctul de a o distruge. Este evident că lumea a fost creată pentru viața, binele și desfătarea omului. Dar omul are o răspundere față de pământ - în cuvintele din Geneza 2:15, a de „a-l lucra și a-l păzi”.

Când vorbim despre administrare (isprăvnicie), primul nostru gând este la bani, dar prima poruncă din Biblie legată de aceasta este porunca de a îngriji pământul creat de Dumnezeu și încredințat nouă. Porunca dată lui Adam și Evei prevedea ca pământul să fie locuit de copiii lor și de generațiile viitoare. În planul inițial al lui Dumnezeu, lumea creată avea să continue să fie o sursă de viață, de bine și frumusețe pentru toate ființele, iar Adam și Eva aveau un rol major.

Pământul încă este al Domnului (Psalmii 24:1) și noi suntem chemați să fim buni administratori a tot ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Iar într-o lume căzută, responsabilitatea noastră este și mai mare.

Ce înseamnă pentru tine să fii un administrator al pământului într-o lume căzută? Cum ar trebui să influențeze înțelegerea acestui lucru felul în care trăiești zi de zi?

Miercuri, 3 iulie – O lume distrusă

Un dar pe care Dumnezeu li l-a oferit lui Adam și Evei și nimănui altcuiva de pe pământ a fost libertatea morală. Ei erau ființe morale într-un sens în care plantele, animalele și copacii nu vor putea fi niciodată. Dumnezeu a prețuit această libertate morală atât de mult, încât a lăsat posibilitatea ca oamenii să aleagă neascultarea. Prin aceasta, El a riscat tot ce a creat pentru că a dorit să aibă cu oamenii o relație bazată pe dragoste și liberă alegere.

Dar acolo a existat și un distrugător (aceeași libertate morală o aveau și îngerii), care voia să submineze lumea desăvârșită pe care o crease Dumnezeu și, pentru aceasta, a încercat să se folosească de om. Vorbind prin șarpe, Diavolul a pus la îndoială faptul că Dumnezeu i-a dat omului tot ce era bun și de folos pentru el (Geneza 3:1-5). Pentru oameni, prima ispită a fost aceea de a râvni la mai mult decât a dat Dumnezeu, de a se îndoii de bunătatea Lui și de a se bizui pe ei înșiși.

Prin alegerea omului și prin fapta sa, relațiile pe care Dumnezeu le prevăzuse când l-a creat au fost distruse. Adam și Eva nu s-au mai bucurat de relația lor cu Creatorul ca la început (Geneza 3:8-10). Ei și-au dat seama imediat că erau goi și le-a fost rușine, dar s-au schimbat aproape ireparabil și relația lor unul cu celălalt, și relația lor cu tot ce crease Dumnezeu.

4. Ce ne spun următoarele versete despre schimbarea relațiilor dintre ființele umane și lumea naturală? Geneza 3:16-19

Din cauza păcatului, viața este mult mai grea. Consecințele păcatului sunt reale și ne afectează pe noi și relațiile dintre noi, pentru că ne-am îndepărtat de Dumnezeu, Creatorul nostru. Familiile ne sunt afectate în multe feluri și relațiile cu alții sunt adesea problematice. Uneori, ne luptăm cu mediul natural și cu lumea în care trăim. În viața noastră și în natură se vede distrugerea adusă de păcat.

Dar lumea nu a fost creată așa de Dumnezeu. „Blestemele” din Geneza 3 vin odată cu făgăduința că Dumnezeu va face posibilă recrearea lumii noastre și va repara relațiile distruse de păcat. Deși continuăm să luptăm contra păcatului și a efectelor sale în viața noastră, suntem chemați să păstrăm tot ce a creat Dumnezeu bun în lume și să încercăm să trăim după planul Său.

Joi, 4 iulie – Omenirea, o rețea complexă

Imediat după apariția păcatului, lumea a început să se degradeze tot mai mult. Declanșată de gelozie, neînțelegere și mânie, prima crimă a fost între doi frați. Când Dumnezeu l-a întrebat pe Cain despre păcatul lui, răspunsul său a fost ironic și retoric - „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Geneza 4:9) -, însă în întrebarea lui Dumnezeu exista răspunsul: „Da, cu siguranță, tu ești păzitorul fratelui tău.”

5. Ce se sugerează în următoarea afirmație? Ce ne spune despre relația cu ceilalți oameni? Proverbele 22:2

Cei pe care îi întâlnim sunt ființe create de Dumnezeu, făcute după chipul Lui și parte din rețeaua de relații care ne leagă pe toți în creațiunea lui Dumnezeu, așa divizată și distrusă cum este în prezent. „Noi toți suntem în legătură unii cu alții în țesătura rasei umane. Răul care lovește oricare parte a marii frățietăți umane aduce primejdia pentru toți.” - Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 345. Fie că ne place sau nu, din cauza acestei legături comune, toți avem o responsabilitate dată de Dumnezeu față de El și față de ceilalți (Matei 22:37-39).

În Biblie se afirmă în mod repetat că Dumnezeu este Creatorul nostru. Acesta este unul dintre motivele pentru care ne aducem aminte de Sabat (Exodul 20:11) și ne închinăm lui Dumnezeu în vremea sfârșitului (Apocalipsa 14:7). Totodată, este motivul primordial pentru a ne îngriji de ceilalți și a ne ocupa de cei dezavantajați.

Cu toții suntem strânși laolaltă prin legătura originii noastre comune - Dumnezeu. „Cine asuprește pe sărac batjocorește pe Ziditorul său, dar cine are milă de cel lipsit cinstește pe Ziditorul său” (Proverbele 14:31). Oare ar putea fi mai clară această legătură?

Fiind Creatorul nostru, Dumnezeu are drepturi asupra vieții noastre; suntem datori să îi aducem închinare, să-I slujim și să avem grijă de semenii noștri. Oricât de dificilă, de frustrantă sau supărătoare ar fi uneori această misiune, noi chiar suntem „păzitorii” fraților noștri.

De ce crezi că cerințele lui Dumnezeu, în calitatea Sa de Creator sunt o temă care apare atât de frecvent în Biblie? De ce este important acest lucru și cum ar trebui să influențeze modul în care ne purtăm cu ceilalți?

Vineri, 5 iulie – Un gând de încheiere

Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor ființelor create.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, ed. 2006, p. 19

„Dacă oamenii și-ar face datoria ca ispravnici ai bunurilor Domnului lor nu ar exista plâns pentru pâine, nimeni nu ar suferi lipsă, nimeni nu ar fi gol și în nevoie. Necredințioșia oamenilor aduce starea de suferință în care este cufundată omenirea. ... Dumnezeu i-a făcut pe oameni ispravnicii Lui și nu trebuie învinuit de suferințele, nenorocirea, goliciunea și lipsurile omenirii. Domnul a asigurat provizii suficiente pentru toți.” - Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, p. 16.

Rezumat: Dumnezeu a creat o lume desăvârșită și le-a încredințat oamenilor, pe care i-a creat după chipul Său, lucrarea de a „păzi și îngriji” ceea ce El crease. Deși păcatul a distrus relațiile pe care Dumnezeu le-a avut în vedere de la început pentru noi, totuși avem misiunea de a administra ce a creat Dumnezeu pe pământ și de a ne îngriji de semenii noștri. Un mod de a-L onora pe Dumnezeul nostru Creator este să ne aducem la îndeplinire lucrarea încredințată de El.

Studiu suplimentar: *Patriarhi și profeți*, capitolul 2, „Creațiunea”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Samuel 17-23

1. Ce anume a văzut și a înțeles Saul?
2. Despre care dintre doi prieteni scrie că se prăpădea plângând?
3. Ce sfat i-a dat prorocul Gad lui David?
4. Ce s-a întâmplat când Saul și oamenii lui îi înconjuraseră pe David și pe oamenii săi?

Evanghelizare, subcapitolul „Umbra unei pedepse iminente”

5. Cine au fost neglijați fără milă?